

© SC Editura Mediafax SRL, 2018

Coperta:

Alexandru Popescu

Redactor:

Cornel Catană

Tehnoredactor:

Veronica Popescu

Corector: Ovidiu Vitan

Lector: Marilena Pribu

ISBN 978-606-94723-0-9

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări fără acordul scris al editorului este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

ION
CRISTOIU

Eseuri
Note
Documente

STATUL versus CORNELIU ZELEA CODREANU

Editura Mediafax
București 2018

Nu cumva talentul e mai complex decât credem noi?

Nu cumva el include și puterea de a rezista tuturor tentațiilor oferite de clipa trecătoare?

Întrebări cu atât mai valabile azi, când tînărul scriitor are de ales între a muri de foame, în cel mai deplin anonim, și a se îndestula din activități compromițătoare, în plină strălucire a succesului iute trecător.

CUPRINS

Figurația Revoluției bolșevice în decembrie 1989	5
Cînd C.I.A. face filme porno	12
Nicolae Ceaușescu îl admira în secret	
pe Mareșalul Ion Antonescu	15
Misterul unui exemplar	
din <i>Cursul scurt</i> al lui Stalin	21
Țara lui Dă-I în p... m...!	42
Dioști – exploatarea propagandistică a unei nenorociri.....	44
A violat-o sau nu Bothwell pe Mary Stuart, regina Scoției?	63
Un abuz pentru care Nicolae Ceaușescu	
ar fi trebuit să se plîngă la C.E.D.O.	69
„Cel mai bănos e să ai de-a face cu Statul”	74
Ce-ar trebui să-nvețe politicienii noștri de la Iisus	76
Apocalipsa meteo pe mare	79
Statul versus Corneliu Zelea Codreanu	86
Un precursor al C.N.N.-ului: Geo Bogza	163
Absența spiritului critic la români	169
Asasinarea lui Zelea Codreanu,	
comandată de la cel mai înalt nivel	172
<i>Afacerea Colierul</i>	185
Nicolae Ceaușescu dă interviu unei „fantomе”	187
Contribuția presei la tîmpirea poporului	210
Cine e Trădătorul? Depinde din ce parte privești	215
Nemaipomenitele mele isprăvi în căutarea	
Contelui de Monte Cristo	217
Dumnezeu la telefon!	227
Lecția unui interviu luat lui Fidel Castro	244
Democrația de fațadă la babuini	247
Cînd Hašek își bate joc de Armata Roșie	253
Demostene fără TV	259
Femeia sovietică văzută de ziariștii români	261
Charlotte Corday – o victimă a demagogiei politice	270
A doua viață a lui Karl Marx	283
Asediul Constantinopolului	288
Un roman cît lumea de larg	293
O reformă care să meargă pînă la rădăcinile fanariote	296
Cînd toată lumea are pe toată lumea la mînă	299
Cît de jos poate coborî un politician?	303
Compromisul care salvează opera	309
Cum se face Istoria	313
Cum se liniștește presa	315
Mult prea gospodarul Arghezi	317
O caracteristică a literaturii din exil	322
O foaie de scandal: <i>Porunca Vremii</i>	324
Rolul prînzului în politica interbelică	326
Talent înseamnă și puterea de a rezista	
tuturor tentațiilor oferite de clipa trecătoare	329

© SC Editura Mediafax SRL, 2018

Caparta:

Alexandru Popescu

Redactor:

Cătălin Căpănuș

Telemarketing:

Veronica Popescu

Corector: Oana Vădu

Lector: Mariana Pînu

ISBN 978-606-94723-0-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CRISTOIU, ION

Statul versus Corneliu Zelea Codreanu / Ion Cristoiu.

- București : Editura Mediafax, 2018

ISBN 978-606-94723-0-9

Figurația Revoluției bolșevice în decembrie 1989

Cînd, la începutul lui 1990, Silviu Brucan, pe atunci gînditorul declarat al F.S.N., îi împărțea pe români în proști și deștepți, întreaga presă s-a năpustit asupra lui, indignată. Ulterior, formula „**proștii lui Brucan**” a făcut carieră. Nimeni n-a observat însă că ea reprezenta nu atît o judecată de apreciere, cît mai ales un program de guvernare. Echipa perestroikistă, venită la putere în decembrie 1989, susținea că regimul Ceaușescu se prăbușise nu pentru că împinsese pînă la ultimele consecințe slăbiciunile comunismului, ci pentru că, așa cum denunțase Ion Iliescu pe micul ecran în după-amiaza lui 22 decembrie 1989, „**întinase nobilele idealuri ale socialismului**”. În numele acestor „**nobile idealuri ale socialismului**”, Stalin trimisese la moarte milioane de oameni. Sub semnul celebrei învățături machiavelice „**Scopul scuză mijloacele**”, se practicaseră delațiunea la scară națională, îndoctrinarea oarbă, falsificarea trecutului, minciuna ridicată la rangul

de politică de stat, cultul personalității, festivismul absurd. Noua echipă n-avea de gând să renunțe la „**nobilele idealuri ale socialismului**”. Venită pentru a aplica în România gorbaciovismul din U.R.S.S., ea își propunea să modernizeze mijloacele pentru atingerea „**nobilelor idealuri**”, să le adapteze unei lumi obsedate de respectarea libertăților individuale. Vechile mijloace, ale constrîngerii și ale propagandei grosolane, nu mai erau posibile. Ele trebuia înlocuite cu mijloacele, mult mai subtile, ale manipulării și diversiei, mijloace de atingere a „**nobilelor idealuri ale socialismului**” în condițiile unei aparente respectări a democrației.

Existența „proștilor lui Brucan” avertiza asupra posibilității de a se folosi acum, la scară națională, mijloacele trasului pe sfoară. Dacă românii se împart în proști și deștepți, neîndoielnic, ultimii îi vor manipula pe primii. S-au pus astfel fundamentele unei politici bazate nu pe rezolvarea problemelor reale, ci pe dusul Poporului de nas.

Mitizarea Televiziunii Române

Un rol decisiv în această politică avea să-l joace Televiziunea. Pentru asta, chiar din 22 decembrie 1989, instituția a făcut obiectul unei intense operații de cosmetizare neocomuniste. Așa-zisa Revoltă spontană a folosit o întreagă imagistică revoluționară. Intrarea în sediul fostului C.C. trimite la luarea Bastiliei sau la asaltul Palatului de Iarnă. Poporul ridicat la luptă (o altă imagine din recuzita revoluționară) face gesturi luate din istoria prăbușirilor zgomotoase de regim:

Devastează sediul C.C., identificat drept inima Răului, calcă în picioare sau arde portretele Dictatorului, dă flori soldaților, își exprimă bucuria de a trăi un moment măreț.

E descumpănitor să constăți, revăzînd benzile video din decembrie 1989, cît de mult seamănă imaginile surprinse în zilele respective cu cele din filmele proletcultiste despre Revoluția din 1917 sau despre 23 august 1944. Aceeași agitare a drapelelor victorioase. Aceeași venire a muncitorilor din foburguri. Aceiași soldați care ezită să tragă în popor. Aceeași cădere a Tiraniei. Și aceeași viață nouă care se deschide acum. Singurul element original, cel prin care decembrie 1989 îmbogățește recuzita revoluționară, rămîn autobasculantele. Revoluția română ne oferă imaginea, pe cît de puternică, pe atît de gogoliană, a zecilor de autobasculante cutreierînd Bucureștiul în lung și-n lat, cu mase populare pe platformă, bucuroase c-au răsturnat Tirania, și cu șoferul la volan, bucuros că poate încălca regulile de circulație fără ca Miliția să-l amendeze.

Evenimentele de la finele lui 1989 repetă mecanismul tuturor revoluțiilor:

Diferența dintre aparență și esență, dintre fațada lirică și realitatea meschină.

În **Tehnica loviturilor de stat**, Curzio Malaparte scria că asaltul Palatului de Iarnă, cu care se spune c-a debutat Revoluția bolșevică, a fost, din punct de vedere practic, complet inutil. Lucrurile fuseseră tranșate, de mult, în culise. În Istorie însă a rămas opereta: salvele de pe Crucișătorul **Aurora**, matrozii înaintînd prin „gloanțele ucigașe ale Tiraniei”. Diferența funcționează din plin și în cazul evenimentelor din decembrie 1989. Luarea cu asalt a sediului C.C., intrarea în Televiziune țin de spectacolul Revoluției. Răsturnarea dictatorului e însă rezultatul unor combinații abil mascate de aparențele spectaculoase:

Înțelegerile dintre diferite grupuri de putere din Partid, între Armată și Securitate etc.

Alături de sediul fostului C.C., Televiziunea beneficiază și ea de o masivă operațiune de simbolizare. Astfel, pătrunderea maselor populare în clădire (permisă, din câte se știe deja, de Securitate), ocuparea Studioului 4, posibilitatea ca orice cetățean să vorbească și să dea din mâini în fața camerelor de luat vederi încălcau în chip spectaculos tabuuri anterioare. Tot ce mai înainte fusese interzis era acum permis. Prin astfel de gesturi avea loc ceea ce s-ar putea numi albirea Televiziunii ceaușiste. Ca și Armata, Televiziunea fusese instrumentul Dictaturii. Se impunea, ca și în cazul Armatei, o operațiune prin care populația să creadă că Televiziunea a trecut de partea Poporului. Ea fusese a lui Ceaușescu. Acum era a Poporului. Ea nu fusese liberă. Acum era liberă. Nu întâmplător, redactorii, cei care lucraseră pînă atunci la Televiziunea lui Ceaușescu, se grăbesc să pună genericul **Televiziunea Română Liberă**.

De ce au tras „teroriștii” mai ales în TVR

Concomitent se desfășoară și ceea ce s-ar putea numi Operațiunea de eroicizare a Televiziunii. Alături de noii lideri, Televiziunea e prezentată drept salvatoarea Revoluției. Întruchipări ale Răului, teroriștii trag în ea cu toate armele din dotare. Ea însă rezistă eroic și salvează țara de odioasa Dictatură. În realitate, Televiziunea nu e deloc liberă. Ea trebuie să treacă acum drept liberă, întemeiată pe adevăr, ieșită definitiv din postura de instrument de propagandă. Sub masca asta, a independenței, instituția urmează să joace rolul de principal mijloc al manipularilor care vor urma căderii Regimului. Imbecilitățile ceaușiste lipsiseră Televiziunea de credibilitate. Nici o vorbă, nici o imagine aparținînd Televiziunii

din ultimii ani ai lui Ceaușescu nu mai aveau efect asupra populației. Prin vasta Operațiune de mitizare de la sfîrșitul lui decembrie 1989, Televiziunea capătă o credibilitate spectaculoasă. Înarmată cu acest atu, acum în slujba noilor stăpîni, ea pune la lucru mijloacele tipice propagandei comuniste. Perioada ceaușistă e supusă unei negări împinse pînă la caricaturizare. În schimb, noua realitate, ivită din răsturnarea Dictaturii, e idilizată peste poate. Comunismul nu e negat ca regim politic. Tarele regimului anterior nu sînt puse pe seama Sistemului comunist, ci a omului Ceaușescu. Noua echipă e înfățișată ca salvatoare a neamului, dar mai ales ca fiind în stare să rezolve, peste noapte, toate problemele. Ceaușescu apare ca un geniu al Răului. Asupra lui se concentrează o întreagă campanie strident bolșevică. Personalitatea sa morală, chiar și personalitatea fizică trec înaintea celei politice. Dictatorul e înfățișat în imagini tari: odios, bea și benchetuiește în timp ce Poporul suferă, se întreține cu sînge de copil, e gîngav, analfabet etc. Nicolae Ceaușescu e acum menșevicul din literatura sovietică și chiaburul din literatura română proletcultistă.

Aplicarea tehnicilor din basme

În același timp, membrii noii Puteri fac obiectul unei transfigurări de basm:

Curajoși în lupta împotriva teroriștilor, buni la suflet, frumoși și inteligenți, veșnic surîzători.

Ce mai încolo și încoace! Activiștii veniți de la raion, din literatura proletcultistă, pentru a aduce în sat forța colectivizării.

Această prezentare lirică nu va rămîne fără urmări. Mizeria ceaușistă era expresia fundăturii fatale în care

intrase comunismul din cauza sistemului său centralizat. Dezastrul era obiectiv. Acestei explicații i se preferă teza potrivit căreia dificultățile vieții cotidiene și-au avut temeiul în ambiția lui Ceaușescu de a înfometă, conștient, Poporul pe care nu-l iubea. În aceste condiții, are loc, paradoxal, o idilizare a sistemului anterior.

Dacă numai Ceaușescu e de vină, lucrurile sînt simple:

El a lăsat o bogăție uriașă, pe care a ținut-o departe de Popor, numai pentru el.

Nu-i rămîne noii echipe decît s-o redea Poporului. Răsturnarea lui Ceaușescu și aducerea la conducere a unor oameni buni, iubitori de norod, trec drept suficiente pentru instaurarea fericirii și prosperității. De aici, sentimentul, rapid creat și amplificat, că în perioada următoare nu mai e nevoie de nici o responsabilitate, de nici un efort, de nici un angajament. Căzută în propria-i capcană, noua Putere se complăce în populisme dintre cele mai aberante din punct de vedere economic. Iluzia durează un timp. Ea va fi principalul factor al zdrobitorului succes obținut de F.S.N. în alegerile din mai 1990.

Mecanismul proletcultist e mutat apoi de la propaganda împotriva lui Ceaușescu la propaganda împotriva Opoziției. Lucru destul de ușor, dacă ne gândim că Opoziția reprezintă și acum burghezia, eternul dușman al comunismului. Tezele exploatării, ale țării vîndute străinilor fuseseră verificate de 45 de ani în propaganda împotriva burghezo-moșierimii. Mijloacelor anticeaușiste li se adaugă altele specifice. E inutil să trecem aici în revistă lunga istorie a manipulărilor și a diversiunilor prin Televiziune, mai ales în perioada decembrie 1989 – mai 1990. Toată lumea își amintește de ascunderea realității, de prezentarea ciuntită a manifestațiilor de protest, de exagerarea unor fapte minore, cum a fost, de exemplu,

așa-zisul pericol al pătrunderii în țară a literaturii legionare. Atît de puternică e mitizarea Televiziunii prin evenimentele din decembrie 1989, încît ea își permite manevre grosolane, bătătoare la ochi, cum ar fi, de exemplu, refuzul de a transmite uriașa demonstrație din 28 ianuarie 1990 pe motiv că în Piața Victoriei e ceață. Printr-un arsenal de manevre și diversiuni, Televiziunea a compromis pluralismul, tranziția la economia de piață. Ea e unul dintre responsabilii dezastruoasei întîrzieri pe calea democrației, impusă României de echipa perestroikistă venită la putere în decembrie 1989 printr-o lovitură de stat.

Cînd C.I.A. face filme porno

Pe lîngă culegerea de informații, C.I.A. se ocupă și de acțiunile clandestine, zise și sub acoperire, sau chiar murdare, prin care Administrația S.U.A. își promovează interesele mai mult sau mai puțin corecte.

Deși, de-a lungul timpului, aceste acțiuni, ținînd de Direcția Planuri, au suferit unele modificări, esența lor a rămas aceeași.

A stabilit-o N.S.C. 10/2 (Directiva 10/2 a Consiliului Național de Securitate) din 18 iunie 1948:

„Prin operațiuni secrete, prezenta directivă înțelege toate activitățile conduse sau patronate de Guvernul american împotriva statelor sau grupurilor străine ostile sau în sprijinul statelor sau grupurilor prietene S.U.A., dar care sînt astfel planificate și executate, încît nici o responsabilitate a Guvernului S.U.A. să nu fie evidentă persoanelor neautorizate și, dacă sînt descoperite, guvernul S.U.A. să poată declina plauzibil orice responsabilitate pentru ele“.

În clipa cînd Președintele S.U.A. conchide, pe baza informațiilor date de C.I.A., că un șef de stat a luat-o

razna din punctul de vedere al intereselor americane, el devine automat ținta unor atacuri clandestine ale Agenției, vizînd răsturnarea sa prin lovitură de stat, revoltă spontană sau chiar eliminare fizică.

O componentă a unei acțiuni clandestine împotriva unui șef de stat, binecuvîntată cu un nume de cod, a constat și constă în compromiterea aceluia în ochii propriului popor.

Pentru aceasta se pune în mișcare un complex de acțiuni denumite și psihologice, în realitate, acțiuni de diversiune propagandistică și manipulare.

Cum C.I.A. n-are scrupule în atingerea obiectivului asumat, istoria Agenției cunoaște și momente de un pitoresc nebun, ivite din nevoia specialiștilor în operațiuni psihologice de a inventa ceva.

O astfel de acțiune a fost pusă la cale, în 1957, împotriva președintelui Sukarno al Indoneziei.

În 1957, deși om al americanilor pînă atunci, Sukarno începuse să dea tot mai multe semne că vrea să ducă o politică internațională pe cont propriu.

Se apropiase primejdios de China și de U.R.S.S., acceptase prezența comuniștilor în guvern, vorbea tot mai insistent de neocolonialism și imperialism.

Pe lîngă clasicele acțiuni clandestine de răsturnare – sprijinirea mișcărilor rebele cu bani și arme, contactarea unor generali dispuși să dea o lovitură de stat militară, boicot economic, sabotaje –, C.I.A. s-a gîndit și la o operațiune de discreditare a lui Sukarno.

Președintele indonezian era cunoscut pentru excesele sale sexuale.

Directoratul Planuri din C.I.A. știa însă că apetitul sexual al lui Sukarno nu-i deranja pe indonezieni.

I-ar fi deranjat dacă președintele ar fi fost prezentat ca făcînd sex cu o spioană sovietică.

Ținând cont de asta, C.I.A. a pus la cale realizarea unui film porno, în care Sukarno urma să fie deconspirat în plină activitate cu o blondă rusoaică.

Angajarea C.I.A. în producția de filme porno n-a fost deloc ușoară.

Trebuia găsit mai întâi un bărbat care să semene cu Sukarno.

Candidații propuși de Poliția din Los Angeles n-au convenit regizorilor angajați de Agenție.

Era nevoie de un actor de culoare, pe deasupra și chel, ca Sukarno, lucru destul de greu, deoarece, la vremea respectivă, în industria porno bărbații erau, de regulă, cu păr, ca să pară virili.

Pînă la urmă s-a confecționat o mască a feței lui Sukarno, care a fost expediată Poliției din Los Angeles pentru ca o vedetă porno bărbat s-o poarte în timpul scenei principale.

Cea mai dificilă a fost găsirea unei vedete porno femeie, care să treacă drept o agentă sovietică: frumoasă, blondă, inteligentă.

Vedetele filmelor porno miroseau de la distanță a curve. S-a optat pînă la urmă pentru o tipă vopsită, presupunîndu-se că, în pat, pînă și o agentă K.G.B. pare curvă.

S-a făcut un film fără titlu, care s-a distribuit pe sub mîină, în Indonezia, de agenții C.I.A.

Cu toate acestea, Sukarno a rămas în funcție încă 10 ani, pînă în 1967.

Nicolae Ceaușescu îl admira în secret pe Mareșalul Ion Antonescu

Multe au fost pricinile pentru care Nicolae Ceaușescu a intrat în conflict cu Țarii de la Kremlin, care erau prim-secretarii C.C. al P.C.U.S.

Se cunoaște mai puțin că, la un moment dat, pricina unui Scandal între București și Moscova a fost o carte:

Romanul **Delirul**, al lui Marin Preda.

Apariția **Delirului**, în 1975, e un eveniment de care ia cunoștință însuși Leonid Brejnev. În volumul de Memorii intitulat **I se spunea Machiavelli**, produs al unui dialog dintre Ștefan Andrei și Lavinia Betea, fostul ministru de Externe dezvăluie că în 1976, cînd s-a abordat la Snagov chestiunea Basarabiei, muștrîndu-l pe Ceaușescu de iredentism, Leonid Ilici Brejnev a citat, alături de reconsiderarea lui Constantin Stere, „și apariția **Delirului**“.